Як вчора я з тобою розлучився,
То перші двадцять років бути вчився
Самотнім; років сорок ще втішався
Запасом тим, що в споминах лишався;
Й ще сорок літ надіявсь мати вісті
Про тебе; плакав літ сто, нудивсь – двісті;
А потім тисячу в розпуці був;
Ще тисяча пройшла – й про все забув.
Чи ж довголіття це? Ні, зором, слухом
Я вмер – й уже безсмертний, ставши духом.